Ч. 207. Субота 30 (17) вересня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ческо-німецкі переговори готові розбити ся. — Турецко-італїяньска війна за плечима.

Ческо-німецкі переговори угодові готові розбити ся, а то завдяки нетерпимости віденьских християньских суспільників. Віденьский маґістрат замкнув перед кількома днями три приватні школи, удержувані ческим товариством Коменьского в III, XII і XX дїльници, подаючи за причину те, що дотичні шкільні будинки „не відповідають будівельним приписам". По правдї задумали християньскі суспільники боронити в той спосіб місто Відень від чехізациї. У Відни мешкає поверх 100.000 Чехів і они не мають анї одної публичної ческої школи. Ческа дітвора приневолена ходити до німецких шкіл і згідно з інтенциями німецких верховодів винародовлювати ся. Для ратованя ческого елементу від ґерманізациї товариство Коменьского стало закладати ческі приватні школи, що очевидно Німцям не сподобало ся і они вже давнїйше взяли ся того способу, що замикають ческі школи нїби то задля лихої будови шкіл. Се не позістало тепер без впливу і на ведучі ся ческо-німецкі переговори угодові.

Дня 26-го с. м. зібрав ся ческий клюб в льокали народної ради в Празї на нараду в справі замкненя шкіл Коменьского у Відни. Постановлено розслїдити цілу справу при помочи знатоків в шкільництві і будівництві а крім того вибрано окрему комісию, що має виготовити плян дальшого поступованя Чехів супротив дотичних урядових чинників. Посли Скарда і Фідлєр вислали на власну руку до бар. Ґавча телеґраму, в якій звертають єго увагу на те, що вороже становище Відня супроти ческого шкільництва може викликати необчислимі політичні наслїдки і просять президента міністрів о правну поміч для ческого шкільництва.

Замкненє ческих шкіл у Відни не лишилось без впливу на справу ческо-німецких переговорів, яких тереном став тепер ческий сойм. На вчерашнім засїданю ческого сойму навіть надїяно ся загально великої бучі, лише краєвий маршалок відповідним уложенєм дневного порядку недопустив до того і зараз з рана зажадав відрочення засїдань до пополудня, а пополудни до нинї, пятниці рано. Може отже бути, що вже на нинїшнім засїданю прийде до якоїсь бучі межи Чехами а Німцями.

Конфлїкт межи Італїєю а Туреччиною із за Тріполїса заострив ся так, що в кругах полїтичних побоюють ся майже кождої хвилї вибуху війни. Представитель Італїї явив ся вчера о 2 год. по полудни у Порти і вручив великому везирови ультіматум, котре великий везир приняв з великим занеким занепокоєнєм і пішов з ним на раду мінїстрів.

Про се ультіматум доносять тепер з Риму: Мінїстер справ заграничних Ді Сан Джуліяно вислав ночи з 26 на 27 с. м. до італїяньского представителя в Константинополи Де Мартіно слїдуючу депешу, о котрої змістї повідомив також турецкого представителя в Римі:

Від многих лїт італїяньске правительство зазначувало завсїгди перед Вис. Портою конечність впорядкованя занедбаних відносин в Тріполїсї і Кіренаїці, позаяк ті области повинї брати участь в таких самих поступах, які вже в инших частях північної Африки здійснено. Такі зміни, накидані загальним поступом цивілізациї, мають для Італїї жизненне і перворядне значінє з причини малої віддалї тих країв від італїяньского побережа.

Мимо того італїяньске правительство завсїгди а особливо в послїдних часах було супротив турецкого правительства в ріжнородних справах льояльне, мимо уміренности і терпеливости, котрих італїяньске правительство дало докази, не лиш єго наміри що до Тріполїса позістали незрозумілі цісарским правительством, але що гірше, всякі підприємства Італїї в тих землях стрічали систематичний, завзятий і неоправданий опір. Давши в той спосіб доказ тревалої ворожости против правного поступо-

3)

Цьвітка з пропасти.

(Оповіданє з Крети — Фр. Райтера).

(Дальше).

Того дня Ванґелї також не був до вечера дома. В Канеї обіцяли єму дати на гіпотеку млина триста пястрів і він поспішив просто до Коракіса, щоби принести Зогрі веселу вістку. Коли ж вечером підходить до свого млина, безмежнє щастє, яке виповняло єго серце, щезає перед несподіванкою, пригнобленєм, тревогою. Шуму води не чути! Він знає єго, той сьпів води, що так часто вколисував єго до сну. Надармо тепер наслухує: нема води! Біжить до млина, на водопад: жерело заткане!

На другий день люди з Кгалепи ставали здивовані перед гарним водопадом на другім кінци села, де давнїйше ледви замітна струйка води спадала із скали. Місце, де шумів новий водопад, належало до Якова Кгаіра і єго брат поставив небавком там млин.

Надармо перешукав і перебушував Ванґелї з приятелями скали; не удалось їм відкрити, яким способом спинено і відведено воду. Греки говорили про чари і силоміць задержали Ванґелїя, що хотів дістати ся в глубокі печери скалистої стіни. Хто там дістав ся, кружив переказ, не вернув ся вже нїколи; всї стали добичию „вронкалаків".

Суджений Зогри був зруйнований і близький розпуки. Она додавала єму відваги: „Працюй там в Канеї, доки не заробиш триста пястрів. Я люблю тебе і останусь тобі вірна!"

Ще того самого дня Яков Кгаір прийшов знов до Антона Сатаса і сказав:

— Чи ти все ще гадаєш, що видаєш доньку за бідака, котрий вам обоїм може принести лиш нужду і голод?

Батько мовчав; але Зогра кинулась до Турка зі словами:

— Ступи ся менї з очий, Якове Кгаіре! Я скорше умру, заким твої уста діткнуть ся мого чола!

Яков глянув на неї з гнївом і ненавистию, пішов назад до Кгалепи, вишукав свого брата а решта звістна.

Для Зогри Анґелї був страчений. Суд мести заборонив єму раз на все вертати. Минув рік. Зогра згодила ся забезпечити судьбу батька а потім умерти.

Що за чудо! Що за щастє! Єї очи побачили знову Ванґелїя. І они були знову разом, держались за руки і пили щастє з любих очий. Двоє щасливих немов забули на все недолю свого житя. Нараз вистріли з рушниць вирвали їх з розкішного сну.

— Втїкай, се твої вороги! — скрикнула Зогра.

— Цілорічний біль так змінив моє лице, що Яков не пізнає мене.

Все таки для більшої осторожности закрив знову турбаном лице.

Знов роздав ся гук вистрілів; се свояки наближались з Яковом, щоби забавитись в домі молодого.

— Не лишай мене живою в руках зненавидженого старця! — просила єго, зложивши руки.

— Не бій ся, — відповів — мої приятелї також недалеко; рішились бороти ся, побидити, пімститись за мене! На знак явить ся ціле моє плем'я. Але може удасть ся менї перехитрити старого Турка.

— Що ти задумуєш? — спитала і промінь надії блиснув в єї серци.

Ванґелї показав рукою в гору на скали і печери, що ширили пострах.

— Перед многими тисячами лїт мешкали там цикльопи, великани, що взаїмно себе убивали. Я набрав відваги і мимо оповідань про вронколаків мешкав там вже чотири тиждні. І я всьо відкрив.

Але Яков вже війшов на подвірє млина. Зогра сиділа з закритим лицем на скалї і не рухала ся.

— Уперта бабо! — сказав дервіш гугнавим голосом.

— Ну? — спитав Турок, що не мав уже бороди.

ваня Італії в Тріполісї і Кіренїці, правительство цїсарске в послїднім часї предложило таке порозуміне, що заявило готовість признати всякі господарскі уступки, даючі погодити ся з достоіньством і інтересами Туреччини. Правительство італїяньске єсть однак тої думки, що не потребує вдавати ся в такі переговори, котрі були би безуспішні і дали би лиш основу до конфліктів. Позаяк теперішне правительство італїяньске видить ся змушеним дбати о охорону свого достоїнства і своїх інтересів, то постановило приступити до войскової окупациї Тріполіса і Киренаїки. То єсть одиноке розвязане, на яке Італія може згодити ся. Королївский амбасадор в Константинополи одержав порученє, щоби зажадав від отоманьского правительства сейчас відповіди в тій справі до 24 годин від часу вручення того акту Порті; в противнім случаю італїяньске правительство буде видїтись спонуканим приступити до безпосередного переведеня заряджень, маючих на цїли запевнене окупациї.

В сїй самій справі доносять нинї з Парижа: В тутешних кругах говорять, що скоро Туреччина не прийме анексиї до відомости, то італїяньский амбасадор вийде нинї з Константинополя а ворожі кроки сейчас розпічнуть ся.

Після вістий, які наспіли до Парижа, знаходять ся на тріполїтаньских водах дві дивизиї італїяньских панцирників. Они складають ся з вісїм кораблїв лінієвих та численних торпедовців і ведуть з собою фльоту транспортову. На кораблях транспортових знаходить ся 30 до 40 тисячів войска. Італїяньскі кораблї воєнні стережуть крім того всїх частий тріполїтаньского побережа, щоби евентуально відтяти Туреччинї довіз. Єсть виключеною річию, щоби Туреччина вислала фльоту, позаяк турецка фльота єсть зовсїм нездібна до борби з італїяньскою.

З Льондону доносять: Наспіли тут вісти в тріполїтаньскій справі, котрі не полишають нїякого сумнїву, що італїяньска фльота концентрує ся на тріполїтаньскім побережу.

Новинки.

Львів, 29 вересня 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Намістник іменував канцелїстів Намістництва: М. Скочовского, Ф. Гашика, Л. Ратвала і А. Дворского повітовими секретарями. Підофіцирів: В. Дроновича, І. Орловского, Л. Бобрецкого, Е. Гоффбавера і М. Буковского канцелїстами Намістництва; — перенїс повітових секретарів: А. Спежка з Бучача до Підгуржа; С. Свенціцкого з Городенки до Перемишля; Ф. Найсарка зі Стрижева до Львова; І. Левицкого з Пільзна до Ропчиць; А. Григорчука з Осьвенціма до Львова, як і канцелїстів Намістництва: В. Таду з Ярослава до Бучача, І. Філяра зі Львова до Стрижева; В. Сисака з Бжеска до Станиславова; Б. Лїсовского зі Станиславова до Городенки; Й. Фука з Тарнова до Лїска: І. Станьчевского зі Снятина до Львова; У. Вілька з Лїська до Тарнова; С. Левицкого з Ропчиць до Тарнобжегу і В. Карпіньского з Тарнобжегу до Пільзна.

— **Краєва Рада шкільна** надала посади дійстних учителїв: С. Цебулї в Дрогобичи, К. Фітерови в Самборі, Л. Срочиньскому в Ряшеві, С. Тителському в Вадовицях, др. С. Кучиньскому у Львові, М. Добряньскому в Бродах, А. Завадовскому у Львові, усїм в філїї гімназиї в Самборі, поручаючи управу сего заведення Л. Срочиньскому. Т. Витвицкому у Львові для І гімн. в Ряшеві, І. Стоколосї в Бродах і С. Якубови в Сяноцї.

— **Іспити кваліфікацийні** на учителїв шкіл народних перед комісиєю іспитовою у Львові розпічнуть ся дня 3 падолиста. Реченець внесення подань до 2 жовтня с. р.

— **О одноразову підмогу** в квотї 120 К з фонду Романа Алексієвича мають першеньство убигати ся: а) зовсїм убогі сироти по учителях шкіл народних, котрі поводять ся взірцево і роблять в науках відзначаючі поступи, б) зовсїм убогі учителї шкіл народних, котрі свої дїти до школи посилають, в) убогі вдови по учителях шкіл народних, котрі також свої дїти посилають до школи.

— **Арештоване войскового шпігуна в Ряшеві.** В Ряшеві арештовано якогось молодого мужчину лїт 23, котрий подав, що називає ся Іван Иванов Александрович, походить з Уфи і єсть російским дезертиром, втїк з російскої сторожі пограничної. Спершу перебував в Рудниках коло Дембіци а звідтам дістав ся до Ряшева, де его арештовано під закидом шпігуньства. Суд заняв ся сего справою і розвів слїдство, головно в тім напрямі, що арештований робив підчас свого побуту в Рудниках і Дембіци. Після погляду осіб поінформованих справа ся може стати вельми сензацийною.

— **Дрібні вісти.** Дорожня у Львові дійшла вже до того, що кільо телятини продають вже по 2 К 80 до 2 К 90 с. — З будинку суду карного при ул. Батория втїк 18-лїтний Йос. Зайонц, котрий сидїв там в слїдчій вязници за крадіж. — Реставратор Ханє Ріхтер і купець Ісаак Фляйсер дали поліциї знати, що торговельник збіжем Ісак Блюм позичив від кождого з них по 400 К і втїк до Америки. Ну, і що в тім дивного? Іцик Блюм хотїв конче зробити „гешефт" а коли не удало ся зі збіжем, то удало ся з позичкою. — Поліция придержала 13-лїтного Тимка Купеця, котрий приїхав до Львова з Новоселицї. При арештованім знайдено полярес зі знаком Д. М. а в нім 333 К 40 с. Тимко признав ся, що вкрав грошї батькови і втїк з дому. Хлопця поки що приміщено очевидно в арештї.

— **Нещасливі пригоди.** Жінка терцияна VIII гімн. при ул. Личаківскій замикала оногди вечером браму. Нараз впала їй на голову горішна часть

— Не хоче мене послухати. Єї серце немов з каменя.

Сьвятий чоловік похитав головою і промовив торжественним голосом:

— Якове Кгаіре, ти знаєш, що учить корaн про ослицю?

— Нї.

— То навчи ся від мене. Коли ослиця норовить ся, стає дуба і ступає назад, то мудрець той, хто єї позбуде ся. Лише дурний намагає ся потягнути єї наперед.

— Так стоїть написано?

— Так стоїть написано. Чи ти мудрець чи дурак?

— Але весїльний дарунок! Мої пястри! Єї батько не зверне їх менї.

— Чи ти не досить богатий?

— Дякую тобі за раду! Іди, іди дальше на схід! Не спиняю тебе, бо нїчого не знаєш і я на перекір коранови задержу свою ослицю.

Спершись на палицю, пошкандибав дервіш поволи стрімкою стежкою на високі скали. А коли прийшов на скрут дороги, пристанув, витягнув руку немов грозячи в сторону млина і кликнув громовим голосом:

— Якове Кгаіре, справедливість Аллаха довго, довго тебе щадила! Якове Кгаіре, нинї заки настане вечір, она тебе постигне!

Старий Турок схилив голову перед тою погрозою. Образити Дервіша було нерозумним, тяжким гріхом і першою гадкою его пригнобленого серця було кинути ся за сьвятим мужем та просити его о прощенє.

Однак дервіш кудись вже щез.

Яков хотїв іти до Зогри, але весїльні гостї его спинили; домагали ся трех товстих овець на весїльний пир. Він справив їх до городу, де они розпалили огонь і стали печи вівцї. Збанки повні молока кружляли з рук до рук; від часу до часу підносив ся один з гостий і стріляв з рушницї а за кождим разом долина наповняла ся радісними окликами: „Ю, ю!"

Господар дому метнув ся на бік і хотїв наблизитись до Зогри.

— Яким нещасливим ти мене зробила! — говорив. — Правду казав дервіш: під твоєю заслоною криєть ся лице з каменя!

— Нї, — відповіла она лагідно — я не така зла, але прошу тебе, змилуй ся наді мною. Моє серце належить до того, котрого усьмішка упала на мене яснїйша як день і солодша як мід. Одна смерть може розірвати пута, які нас злучили. Виречи ся мене! Покинь мене! Цїлий рік я вагала ся, аж вкінци жертвувала себе для батька. На жаль відвага мене опустила! Май милосерде наді мною, Якове!

— Ах, ах — простогнав він голосом, повним огірченя і заздрости. — Се ослиця дервіша завернула тобі голову!

Припав до неї і хотїв єї поцїлувати, але она вивинула ся легким скоком. Опісля напростувала ся гордо і затиснувши проти него кулаки, промовила:

— Буду боронити ся перед тобою. Радше смерть ніж поцїлуй з твоїх уст!

— Мої грошї, мої грошї! — зітхнув Яков.

— Батько відасть тобі всьо!

— Так, а потім я маю може ще відвести тебе до твого любчика в чужинї? — спитав заздрістно. — Ах, дурна, він вже давно тебе покинув і забув, забув в раменах гарних Туркинь.

З погордою усьміхнула ся до него і відповіла:

— Ванґелї любить мене так само, як я тебе ненавиджу?

Блїдий від гніву і з піднесеним кулаком пустив ся до неї.

— Якове Кгаіре, стій або переміню тебе в скалу! — Ся погроза дала ся чути в тій самій хвили з гори скалистої стїни.

— Дервіш! — пробурмотів Яков наляканий.

Сьвятий чоловік говорив дальше, піднїсши в руцї камінь:

— Так як сей камінь переміню в золото!

І справдї у стіп Якова упав кусник золота.

— Золото, золото! — скрикнув він і схилив ся, щоби его підняти.

Поволи, опираючись на палицю, наблизив ся дервіш знову і промовив до Якова поважно:

— В сьвятій книзі написано: не бий жінки, навіть цьвіткою!

Чоловік Зогри припав до землї, так що чолом дотикав ся пороху і благав:

— Висланнику Аллаха, май милосерде над нещасним! Сам бачиш: від вчера маю за жінку отсю женщину, котру обожаю, а она відпихає мене від себе і погорджує, тому що я старий. Сьвятий угоднику Аллаха, простягни свою руку над твоїм слугою і поможи менї!

І схрестивши руки на грудех, говорив дальше:

— Всемогучий дервіше, зроби, щоби я немов весна в цьвітистій одежі подобав ся тій женщинї а она мене полюбила! Ах дервіше, для тебе єї краса під нїякою заслоною не закрита, ти знаєш, що єї око осьвічує темну ніч, що єї віддих рожами і ясмином пахне, та що нїякий ще везир не подарував падишахови величавійшого чуда Аллаха — краса Зогри незрівнана.

— Ну, добре а яка єї цїна? — спитав дервіш гугнавим голосом.

— Цїна? — хликнув Яков здивований.— Тобі Зогру відступити, сьвітло моїх днів? Але що ти хочеш з нею дїяти?

— Віддати єї батькови, бо она не хоче твоєю бути.

Розвід у Турків є досить легкий а така торговля не рідка.

— О чародію Аллаха, — сказав Яков збентежений — ти переміняєш каміне в золото і не хочеш звернути менї молодости?

— Молодість се ранна зоря а ти хилиш ся до заходу.

І знов пішов дервіш в свою дорогу, полишаючи Турка в тяжкій борбі між любовію а скупарством. Сим разом побідив скупар.

(Конець буде).

вікна з над брами і зранила її тяжко в голову.— В жидівскій лазни при ул. Божничій посовгнула ся вчера рано на помості 14-літна послугачка А. Когольска і упавши потовкла ся так тяжко що стацая ратункова мусіла відставити її до шпиталю.

— **Пригода Босанців.** Десять зарібників з Босни вибрало ся звідтам на заробітки на Мораву, куди їх хтось звабив, кажучи, що там знайдуть роботу при будові каналу. Легковірні люди пустились в дорогу і заїхали аж до Львова. Тут заопікувала ся ними поліция і відставить їх шупасом аж до дому.

— **Ветеринарийний курс для селян.** Заходами львівскої філії товариства „Сільский Господар“ відбуде ся у Львові пятидневний курс ветеринарийний під проводом ц. к. старшого повітового ветеринара п. Біліньского. Курс розпічне ся в неділю дня 1 жовтня с. р. о 5 год. по полудни в будинку гр.-кат. семинара духовного при ул. Коперника ч. 36, а скінчить ся в четвер рано дня 5 жовтня с. р. В проґраму курсу входити будуть крім викладів з обсягу ветеринариї і приписів ветеринарийних також виклади про орґанізацию спілок для збуту худоби, спілок асекурациї худоби та спілок молочарских. Курс буде безплатний а при тім учасники одержать безплатно приміщене в духовним семинари, де можуть також дістати харч за ціну 2 К 40 сот. денно. До уладження такого курсу приневолили філію хоч би теперішні заразливі хороби у безрог та рогатої худоби, супроти яких наші селяни суть безрадні, бо не розуміючи ваги сих пошестий, не тілько що не знають, як собі порадити, але ще через неосторожність наносять страти другим, а в додатку через незнанє приписів ветеринарийних часто наражають ся на дїймаючі кари зі сторони властий. З огляду на се числимо на як найчисленнїйшу участь наших членів в сім курсї, до чого зі своєї сторони взиваємо їх дуже горячо в їх власнім інтересї. Зголошеня на сей курс належить присилати найдальше до суботи дня 30 вересня с. р. на адресу товариства „Сільский Господар“ у Львові, ул. Академічна ч. 26 на руки п. С. Маґаляса. За видїл філії тов. „Сільский Господар“ у Львові: *о. Володимир Яворский*, голова. *Михайло Ґуряньский*, секретар.

— **Убийство при ул. Охоронок**, о чім ми онogди доносили, все ще не вияснило ся вповні. Звістно лиш, що убитий називає ся Антін Васїчиньский і був мулярем. Нещасливий полишив старенькy матір і наречену, котрі три дні за ним шукали і розпізнали его аж в сали судової медицини. Секция тїла виказала, що зверха не мав ніякого ушкодженя але зато показали ся внутрішні ушкодженя а іменно заломанє лобини а внаслідок того сильне стовченє мозку і закровавленя. Стало ся то очевидно від якогось сильного удару по голові. Хто его так тяжко побив, не знати; слідство доси не викрило того, хоч арештовано кілька осіб підозріних о то побите.

— **За всілякі надужитя** арештовано онogди І. Маґзамера, львівского заступника німецкої фірми Ф. Гебера. Та фірма закупила у властителя Реклинець дерево на пни за 800.000 К і казала собі видати довжний скрипт на 900.000 К, причім 100.000 К почислила собі титулом провізиї, хоч ходило тут не о позичку але о обчисленє ціни купна. Ту квоту 900.000 корон заінтабулювала ся фірма на Реклинци. Коли властителі через прикре материяльне положенє не могли правильно доставити дерева, фірма завела примусовий заряд і постарала ся о те, що управителем іменовано вірника фірми Р. Остриханьского з Морави. Остриханьский в порозуміню з фірмою продавав однак значно більшу скількість дерева як виказував судови. Шкода заподїяна властителям Реклинець виносить понад чверть міліона корон. Внаслідок того слїдчий судия Словіковский казав арештувати під закидом мальверзациї директора фірми Гебера у Львові — Ізидора Маґзамера. Кромі сего відібрав Остриханьскому примусову управу і почав проти него слідство о мальверзациї. Однак фірма Гебер доказує тепер, що властителї маєтку Реклинець купили сей маєток за гроші фірми, а не могучи тепер вивязати ся зі своїх зобовязань, старають ся проволічи ліцитацию Реклинця. Арештованого Маґзамера випущено на волю, але слідство триває дальше.

— **Крадїж дорогоцінностий.** Краківска поліция дала львівскій телеґрафічно знати о великій крадежи дорогоцінностий і просила, щоби й у Львові слїджено за злодіями, котрі допустили ся тої крадежі. Поліция перевела ревізию в мешканю 17-лїтного термінатора мон терского, Теофіля Сороковского при ул. Скарбківскій 36 і знайшла в куфрі сестри Сороковского Ангелї, 5 срібних вилок, срібні бразлети зі всїлякими дармовісами, золотий годинник з ланцушком, золоті бразлети, ковтки і т. п., а крім того богато карток заставничих на всїлякі дорогоцінности. Річи ті сконфіскувано, а Сороковского уміщено в арешті.

— **В школі музичній п. Павла Виґнаньского** розпочала ся наука з днем 1-го вересня с. р. Вписи відбувають ся що дня від 5 до 6 год. вечером ул. Ґродзіцких ч. 2 І. поверх.

Телеґрами.

Відень 29 вересня. Долїшно - австрийский сойм приняв внесок на знесенє целїбату віденьских учительок.

Тріполїс 29 вересня. Коло тутешного порту плаває 10 італїяньских кораблїв воєнних.

Константинополь 29 вересня. Вість о врученю ультіматум викликала в Стамбулї велике занепокоєнє. На біржи прийшло до формального переполоху.

Париж 29 вересня. Націоналїстична праса виказує невдоволенє, що відповідь німецка на ноту француску не містить ще в собі дефінїтивного закінченя марокканьских переговорів.

Одесса 29 вересня. Турецкий амбасадор в Петербурзї Туркан-паша, змінив нагло плян подорожі і як зачувати, поїхав звідси до Відня.

Константинополь 29 вересня. О вислїдї ради міністрів, котра тревала вчера до півночи, не звістно нїчого автентичного.

Цїла праса висказує як найбільше обуренє з причини поступованя Італїї. „Танін“ заявляє, що Туреччина в обороні власній виповість Італїї війну і пімстить ся на Італїї всїлякими способами. „Ені Ґазета“ називає поступованє Італїї рабунком. Приняте ультіматум було би руїною Туреччини.

Подорож довкола землі.

Весела товариска гра для науки і забави Накладом Руского Товариства Педаґоґічного Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цїкава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі св. Юра і по довгих пригодах в падорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гро незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дітий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди посп[і]шні [означені] грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденн, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, 1·30, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52 **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*)З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.